

שמות בני ישראל

הרב משה גוטניק

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ולכן איני יכול ליעץ לך בעניין זה. אבל, לרבי יש. אם תרצי, אכתוב לו ואבקש את חוות דעתו בנושא".

היא הסכימה, והיא התיישה וכתבה בעצמה את המכתב לרבי. במכתבה היא פירטה את השם שהעניקו לה הוריה והסבירה את הסיבה לבחירת שם זה. מה שהיא לא הזכירה הוא את ההעדפה האישית שלה בנוגע לאימוץ השם אריאלה.

כאשר קראתי את המכתב, שאלתי אותה, "למה לא כתבת שאת נמשכת לשם אריאלה? הרבי בוודאי יתעניין לדעת שזהו השם שאת באמת היית רוצה בו".

היא הסבירה שלא הייתה מסוגלת לכתוב זאת. היא הייתה משוכנעת שהרבי לא יהיה מרוצה מבחירתה בשם זה, מאחר שלפי תפיסתה, כאמור, הוא היה שם מודרני מדי. ייתכן אמנם שבאותם ימים השם אריאלה נתפס כשם לא מצוי עבור אישה דתייה, אך כיום זה כבר לא כך.

שלחתי את מכתבה בפקס לניו יורק אל מזכירות הרבי, וכעבור עשרים וארבע שעות הייתה בידינו תשובתו של הרבי, אותה מסר לנו מזכירו, הרב לייבל גרונר: "רגיל עתה השם אריאלה. אזכיר [לברכה] על הציון [-] מקום קבורתו של האדמו"ר [הקודם]". במילים אחרות, הרבי בחר את השם שהיא העדיפה ובכך שיכך את כל הדאגות שהטרידו אותה.

כמובן שהיא התרגשה ונדהמה עד בלי די (וכך גם אני) מכך שהרבי בחר בשם שהיא עצמה, בסתר ליבה, באמת רצתה בו. היא הייתה מלאת הכרת תודה על כך שהייתה לו את יכולת ראיית הנוולד להתייחס במקביל גם לחששות שלה ביחס לשם זה.

סיפור נוסף שקשור גם הוא בבחירת שם לאישה, אם טרייה, התרחש כמה שנים מאוחר יותר - בשנת תשמ"ט (1989). אחד מידידי, הרב פנחס וולסטון, שבשעתו ניהל את 'הבית היהודי' בסידני, פנה אלי בנוגע למשפחה שלא

«

הסיפור הבא התרחש בשנת תשמ"ז (1987). היה זה זמן קצר לאחר שעברתי להתגורר בבונדי, מפרוורי העיר סידני, אוסטרליה, אחרי שהתמניתי לכהן שם כרב בית הכנסת 'מזרחי'. אחת מנשות הקהילה פנתה אלי בנוגע לבחירת שם יהודי לעצמה. הוריה משום מה לא העניקו לה שם יהודי בלידה, אלא קראו לה ליאונה, על שם סבה ששמו היה ליאו, ושמו היהודי היה אריה לייב.

היא מאוד רצתה בשם אריאלה, שגם נשמע לה מתאים מאחר שמשמעותו של שמה הנוכחי - ליאונה, ושל סבה - ליאו, הוא אריה בלטינית, והשם אריאלה הוא צורת נקבה של שמו היהודי, אריה. אך לאותה אישה הייתה צורת חשיבה מאוד שמרנית, והשם אריאלה היה נראה בעיניה מודרני מדי, ולא מספיק מסורתי. היא חשה שראוי יותר שתבחר בשם רחל או לאה, או כדומה. אמרתי לה, "חז"ל מלמדים שכאשר הורינו מעניקים לנו את שמנו, הם זוכים להשראה אלוקים, מעין רוח הקודש. לי אין רוח הקודש,

תפילת שחרית, והתברר שבדיוק בשעה שהתקיימה שם התפילה הגיעה הודעת פקס. הרב פנחס עמד שם כשהוא אוחז בידו את עמוד הפקס, וממלמל שוב ושוב, "אני לא מאמין... אני לא מאמין... אני לא מאמין..."

"פנחס, למה אתה לא מאמין?" שאלתי. הוא לא ענה לי, אז ניגשתי אליו ולקחתי מידו את הפקס. אחרי שקראתי את הכתוב בו, התחלתי לחזור פעם אחר פעם, "אני לא מאמין... אני לא מאמין..." המזכיר שישב שם בחדר פנה אלינו בתמיהה, "מה קורה רבותי? למה אינכם מאמינים?" אותו הפקס הגיע ממזכירות הרבי, וכך היה כתוב בו: "בנוגע לג'ניפר, הצעתי - לקרוא לה בשם ברכה. ולהוסיף, אשר כל אחד ואחת יכול לבחור שם לעצמו או לעצמה".

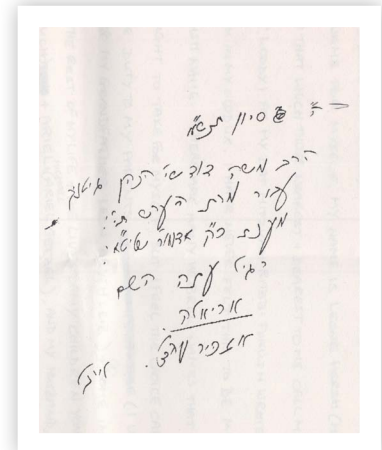
כלומר, הרבי הציע עבורה את השם ברכה, שהוא השם שהיא עצמה בחרה בו, ובאופן מרומז, הוא גם הוסיף מעין נזיפה לכל אלו שהביעו התנגדות לבחירה שלה.

זה חזר על עצמו פעמיים - הרבי בחר את השם שאותו אדם רצה בו, וגם הוסיף מילות הסבר קצרות שהתייחסו באופן מדויק למצב שעמד על הפרק.

אני נזכר בביורר כיצד בשעה שהחזקתי בידי את אותו פקס, חשתי כאילו אני אוחז בידי רוח הקודש. זה היה רגע שאותו לעולם לא אוכל לשכוח.

הכרתי. אם המשפחה ילדה בן בשעה טובה, וכדי שאפשר יהיה להעניק לבן שם בברית המילה, היה צורך להעניק לה שם יהודי. במהלך הברית מכריזים על שמו של הרך הנימול בתור פלוני בן פלוני - או במקרה זה, פלוני בן פלונית, מאחר שמצד שיקולים הלכתיים, אי אפשר היה להשתמש בשם האב - ושני השמות צריכים להיות שמות יהודיים.

נתינת שם לבת או לאישה נעשה במעמד קריאת התורה, ובמקרה דנן, התוכנית הייתה להעניק לה את שמה היהודי במהלך קריאת התורה של יום חמישי, כאשר הברית הייתה מתוכננת להיערך למחרת, ביום שישי. הרב פנחס פנה אלי בנושא זה בתחילת אותו שבוע, ביום ראשון.

תשובה ממזכירות הרבי בנוגע לשם אריאלה

השבתי לו בדומה לאופן שבו השבתי לאריאלה - ליאוני - דהיינו: בוא נכתוב לרבי.

כך אכן עשינו, וכמו בפעם הקודמת, שלחנו את המכתב באמצעות הפקס באותו יום ראשון. יום שני חלף ועבר לו, אך שום תשובה לא הגיעה. יום שלישי חלף עבר, ועדיין לא הגיעה שום תשובה. כך גם ביום רביעי. יום חמישי היה היום שבו אביה של אותה אישה היה אמור לעלות לתורה ובאותה הזדמנות להעניק שם יהודי לבתו. מאחר שלא הגיעה תשובה, לא הייתה להם ברירה - הם נאלצו לבחור שם בעצמם.

שמה של אותה אישה היה ג'ניפר, וכולם סברו ששם עברי תואם וראוי יהיה יהודית. אך היא החליטה שהיא מעוניינת דווקא בשם ברכה. לשם ברכה לא היה שום קשר לשם ג'ניפר, אך היא הייתה נחושה בדעתה שזה השם שהיא רוצה בו, למרות ההתנגדויות שנשמעו מכל עבר. ולבסוף, זהו השם שניתן לה בעת העלייה לתורה של אביה. בבוקרו של אותו יום חמישי, הגעתי מבית הכנסת שלי אל משרדי 'הבית היהודי'. הגעתי כרבע שעה לאחר סיום

הרב משה דוד גוטניק הוא מראשי בית הדין הרבני בסידני, וכן שימש בעבר כנשיא ארגון רבני אוסטרלאסיה. הוא משמש שליח חב"ד בסידני משנת תשמ"ב (1982), ושם הוא רואיין בחודש תמוז, תשע"ו (2016).

דודפס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אמרת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 03-373-1777

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שיל מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ה (1985) — הרבי ערך התוועדות לכבוד יום פטירתו של הרמב"ם. בהתוועדות שוחח בנוגע לתקנת הלימוד היומי בספר 'משנה תורה', חיבורו הגדול של הרמב"ם, אותה יום הרבי תשעה חודשים קודם לכן. הוא גם שוחח על אודות 'מורה הנבוכים' של הרמב"ם, ועל כך שגם הנבוכים שבדורנו יכולים למצוא הדרכה והכוונה בתורה. כ' בטבת

1 תורת מנחם תשמ"ה, חלק ב, עמ' 1019

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015